

UN PÚBLIC HERETAT

2025
MARIA LAGUARDIA PONS
ART, TECNOLOGIA I IMPRESSIÓ

Un públic heretat

INTRODUCCIÓ

Des que soc petita a la casa del poble hem tingut un museu a la planta baixa, on el meu avi, l'avi Ganyil, va acumular i catalogar durant anys eines de tota mena, rodes de carro, fanals, morters, ulleres i altres objectes quotidians de la nostra família. A banda, l'avi es va dedicar a etiquetar totes les peces per recollir en una llibreta la utilitat de cadascuna i el seu any de creació.

Algunes dècades després, també va decidir començar a col·leccionar llaunes de refrescs al costat d'aquestes eines; tota la família hi va col·laborar, guardàvem les llaunes que ens semblaven diferents, i jo als estius em passava hores mirant la col·lecció vigilant que no hi hagués repeticions. Així doncs, el conjunt de la sala és bastant peculiar i, per rematar-ho, al mig de l'habitació hi ha dues grans taules de fusta on fem les reunions familiars.

D'aquesta manera, el meu projecte se centra en la recuperació i catalogació d'aquesta col·lecció familiar.

Un públic heretat

RECERCA

La producció d'obra i teoria sobre el museu és notablement extensa, així va ser fonamental acotar els referents que poguessin ajudar a enfocar aquest projecte i a delimitar els aspectes més rellevants d'aquest cas concret.

Una de les fonts principals va ser *No tocar, por favor. El museo como incidente.* (2013) del programa *Soy Camara* del CCCB. Així com la publicació que recull l'exposició *No tocar, por favor* que es va dur a terme al Museu Artium de Vitòria el 2013. D'entre aquests continguts em va cridar l'atenció una entrada del full d'incidències d'aquest mateix museu: “17/05/2012 *Se descubren numerosas hormigas que entran de la calle a la sala plaza. Se las mata.*” El museu de l'avi Ganyil està replè de formigues, corcs, mosques, arnes i tota mena d'insectes, i amb això vaig trobar el que és precisament la particularitat del nostre museu: no s'hi han infiltrat els protocols d'ús.

Si parlem de museu en termes de la concepció social de l'espai, el museu de l'avi no podria estar-ne més allunyat. *Soy Camara* parla del museu com un espai amb uns protocols d'ús molt concrets, que són tots aquells comportaments que despleguem de manera automàtica en entrar en aquests llocs -podem dir-ne la ‘norma o

ritual social’-. En el cas dels museus, els protocols d'ús són molt clars: les mans recollides darrere l'esquena, mantenir la distància amb les obres, la mirada atenta, silenci, un ritme pausat, etc.

El museu de l'avi també té uns protocols d'ús, però no són en cap cas els que socialment hem atribuït a un museu. De fet, són molt ambigus, aquest espai actua més aviat com a traster-sala de jocs-menjador-despatx-taller que no com a museu. Les persones que visitem aquest espai, a part de no seguir cap dels comportaments habituals d'un museu, no prestem cap mena d'atenció a les peces exposades. Aquí podem afegir la teoria proposada per Maurice Merleau-Ponty a *Fenomenologia de la percepció* (1945) on, molt resumidament, sosté que les obres d'art només s'activen quan són mirades, és a dir, que l'observador és fonamental per a la realització completa de l'obra d'art. Per tant, podem dir que les peces d'aquest museu no actuen com a obres ni les persones com a públic.

Així doncs, repassant totes aquestes lectures sobre el museu i les obres, he hagut de reconsiderar l'estructura bàsica del museu de l'avi. Proposo que aquest cúmul de ‘descuits’ han acabat revertint els rols del nostre museu. Aquí són les peces les que assisteixen a cada obertura

seguint al peu de la lletra els protocols establerts: observen, mantenen la distància, romanen en silenci i mai han intentat tocar les obres. Seguint aquesta lògica, les obres seríem nosaltres: el nucli familiar som la col·lecció permanent d'obres i aollim exposicions temporals de persones que ens acompanyen en grups curats. Nosaltres ocupem el museu, performem i esdevenim els observats per aquest públic tan peculiar. En resum, el nostre museu té les obres més vives del món i el públic més respectuós i fidel possible.

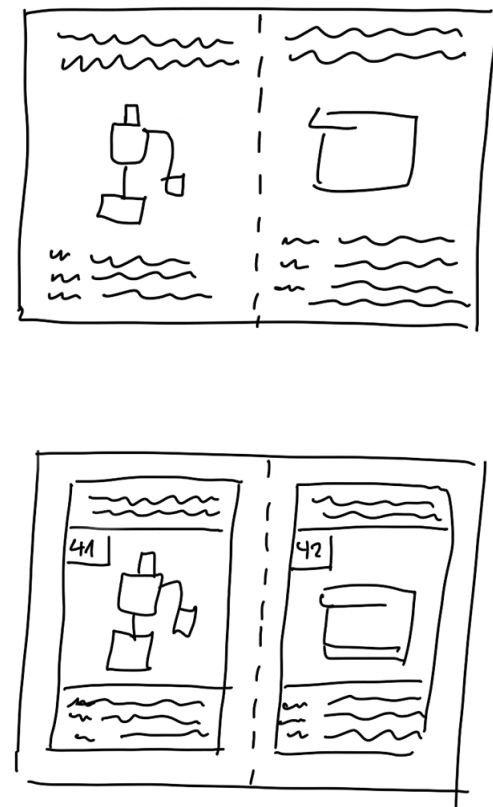
Aleshores en aquest recull es presentaran com a persones tots els objectes que va col·leccionar l'avi Ganyil, amb les descripcions que va anotar ell a la seva llibreta. Així doncs, he creat un registre del ‘públic’ del nostre museu, fitxats com a socis oficials amb la seva fotografia estil de carnet d'identitat, el seu número de document, noms i cognoms, any de naixement i altres informacions rellevants.

Un públic heretat

FORMALITZACIÓ

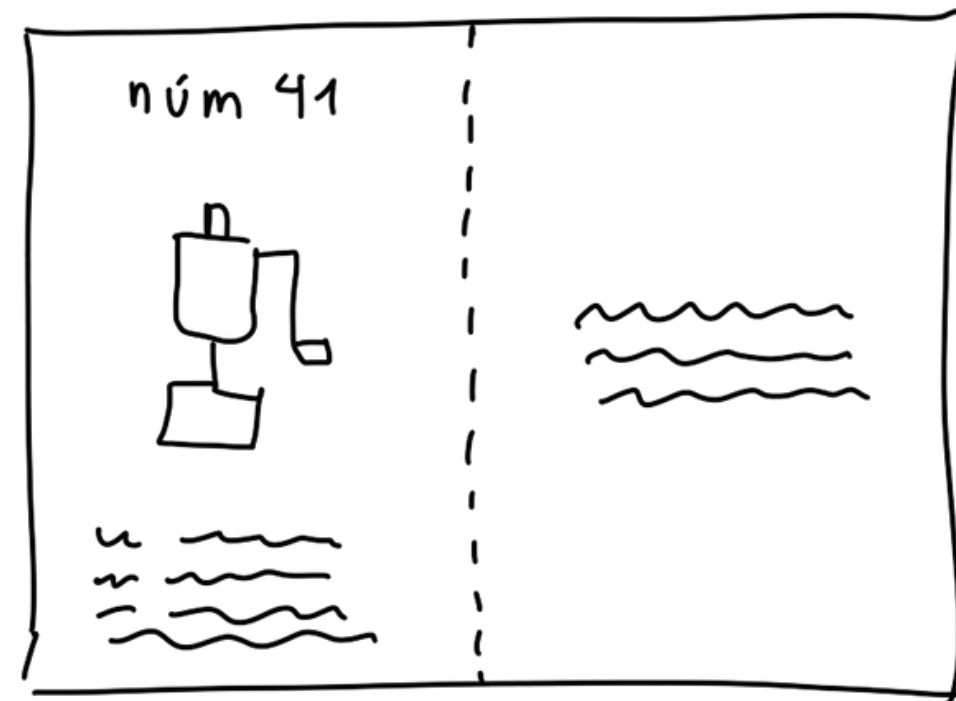
Amb aquesta proposta definida, vaig començar a plantejar com formalitzar el projecte. Tenia clar que volia generar una mena de fixes per catalogar els objectes com a persones: amb una fotografia tipus DNI, un número d'identificació, el nom i cognoms, data de naixement i altres dades rellevants.

Volia una maquetació senzilla que no prengués protagonisme a l'objecte, així vaig plantejar diversos esbossos de plantilles de maquetació:

Aquestes primeres maquetacions tindrien els textos de l'avi a la part superior de cada pàgina, la imatge al centre i les dades de cada objecte a la part inferior. Cada objecte ocuparia només una plana. L'única diferència entre aquestes dues propostes és que la segona tindria una graella per separar més evidentment cada secció.

La disposició dels elements és bastant encertada, però em sembla una maquetació molt atapeïda; així doncs, vaig plantejar un altre model:

Amb aquesta disposició la informació està més espaiada i permet que les seccions d'informació es complementin sense xocar. L'únic que vam variar per la maquetació final va ser moure el text de l'avi a la pàgina esquerra i l'objecte amb la fitxa escrita per mi a la pàgina dreta, ja que és on l'ull es dirigeix primer en obrir un llibre.

Així doncs, vaig tenir en compte que hi hagués una jerarquia clara dels continguts: primer la imatge, després el número de documentació, la informació de la fitxa i, per altra banda, el text de l'avi.

Per acabar, vaig utilitzar una tipografia bastant senzilla que concordés amb el minimalisme del disseny i que remetés a aquests documents oficials.

A la següent pàgina es mostrarà un exemple d'una pàgina amb la maquetació final.

Un públic heretat

1 Arada / Francesa

1952

18

1

Número del document: 1

Nom: Arada

Cognoms: Francesa

Data de naixement: 1952

Altres: Es dedicava al treball agrícola, preparant la terra abans de sembrar.

19

Un públic heretat

PROCEDIMENT

El procediment en si va ser bastant senzill però molt lent. Per començar, vaig digitalitzar els textos del meu avi traçant-los a mà amb l'iPad. Això ho vaig fer per l'entrega del preprojecte i les primeres documentacions, de manera que ja ho tenia acabat a l'hora de començar a maquetar.

En segon lloc, vaig tornar al museu per fer fotografies individuals a cada objecte, i després vaig editar-les per retirar-ne el fons. Aquest procés va ser el més tediós, però era fonamental per mantenir la coherència del projecte que aquestes fotografies aïllessin l'objecte del context, com ho fan les fotografies de carnet.

Una vegada acabat, ja només quedava disposar tots aquests elements tal com havia decidit anteriorment i redactar les fitxes. A l'inici del llibre hi vaig afegir un índex i la mateixa explicació que trobem en aquesta memòria als apartats d'introducció i recerca per tal de contextualitzar i explicar la premissa del projecte. Per digitalitzar els textos i treure els fons de les imatges vaig utilitzar l'aplicació Sketchbook i per la maquetació l'Adobe InDesign.

Vam imprimir el llibre en format DIN A5 a l'aula amb una impressora làser sobre un paper de 160 grams amb un to bastant càlid. Per a l'enquadrernació vaig portar el llibre a una copisteria, on em van fer un encolat ràpid.

1	Arada / Francesa	Any 1952
2	Arada / Giratoria 2 palas	1950
3	Arada / Dos socs	1962
4	Arada / Alas per botiu euan la terra ya estava tova	1945
5	Bella de tres de la arada de costat	1894
6	Fes / Eyna per ranca abres pic i tallam	1955
7	Tarcons / Per parti tronts	1946

Un públic heretat

REFLEXIONS FINALS

De manera general he quedat molt satisfeta amb el llibre resultant, però cal destacar dos errors molt evidents.

Primer, la portada conté el títol erroni: durant l'entrega del preprojecte vaig decidir canviar el títol de 'un museu heretat' a 'un públic heretat' que tenia més coherència amb el nou enfocament del projecte. Però després de tant de temps referint-m'hi amb el primer títol, vaig posar el títol erroni a la portada. Abans d'imprimir-ho i portar-ho a enquadrar ja me'n vaig adonar i ho vaig corregir, però a l'hora d'enviar l'arxiu a la copisteria em vaig equivocar. Així, la portada del llibre, la primera impressió del projecte, ja és incorrecta.

En segon lloc, per qüestions de temps, el llibre es va haver d'encolar de la manera més senzilla possible. Això i el gruix final del llibre dificulten que es puguin obrir del tot les pàgines sense danyar-lo. Així doncs, caldria trobar un mètode més adient perquè el llibre quedi ben enquadrat i permeti manipular-lo lliurement sense risc que saltin les pàgines.

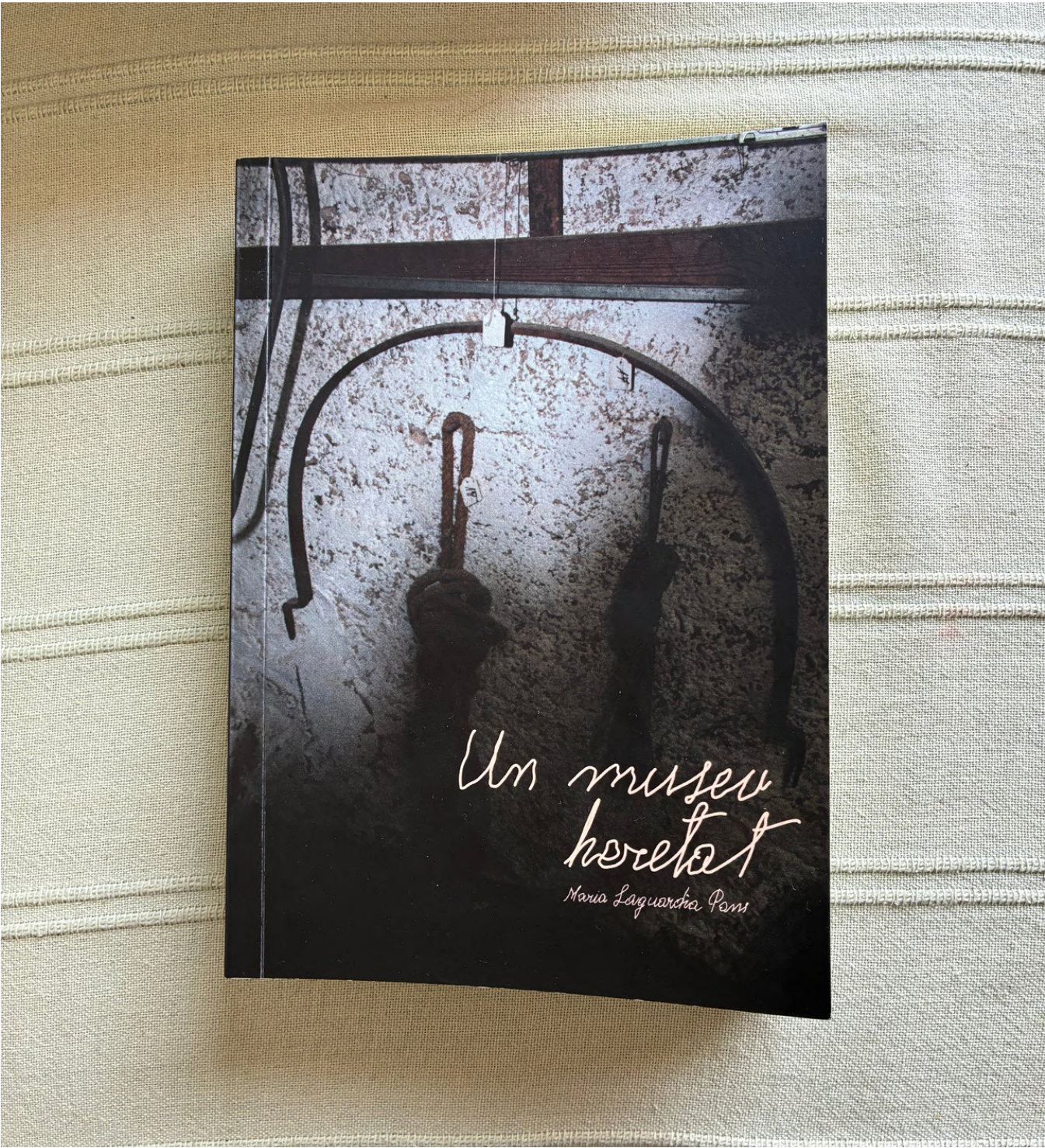
Aquest problema en l'enquadració també ha evidenciat un altre aspecte que no havia tingut en compte: els marges interiors. En les primeres pàgines del llibre, on s'explica la premissa del projecte, el text queda molt prop del llom i costa de llegir.

Malgrat aquests aspectes, el resultat del projecte és bastant bo; he aconseguit els meus objectius principals, que eren catalogar els objectes de l'avi perquè quedés un registre acurat que pugui perdurar en el temps i fer-ho amb una mirada més conceptual o artística que anés una mica més enllà de la simple catalogació.

Dit això, la meva feina amb aquesta col·lecció considero que ja ha quedat bastant tancada, però m'obre línies de treball molt interessants al voltant del museu, el col·leccionisme i l'herència familiar. Encara puc continuar indagant en la història d'aquestes peces i en la interacció d'aquestes eines amb les joguines, la taula dels dinars familiars, els dibuixos de quan érem petits, etc. que he hagut d'excloure d'aquesta primera catalogació per poder acotar millor el tema.

Un públic heretat

ANNEX D'IMATGES

Un públic heretat

ANNEX D'IMATGES

Un públic heretat

ANNEX D'IMATGES

